

tillstånd. — *Reducerande*, n. 4. o. *Reduce-ring*, f. 2.

REDUKTION, *reductschön*, f. 3. 1) Inskränkning, nedsättning, indragning. — 2) Upplösning, sönderdelning i smärre delar. — 3) (aritm.) Ett tals förvandling till uttryck i annan sort. — 4) En figurs eller saks förminskning efter viss uppgifven proportion. — 5) (kem.) Förrätningen, då man reducerar en oxiderad kropp. Jfr. *Reducera*, 5. — 6) (hist. o. kameral.) Indragning till kronan af från henne afsöndrad egendom. [-duct-].

REDUKTIONSPROF, *reductschönsprov*, n. 3. (kem.) Så kallas i proberkonsten, då man i en degel med kol reducerar en metalloxid, för att erhålla metallen. [-duct-].

REDUKTIONSRÄKNING, f. 2. Det slags räkningssätt, då man reducerar tal till uttryck i annan sort.

REDUPLIKATION, - - - -schön, f. 3. (gram.) Förddubbling af en bokstaf eller en stafvelse.

REDUTT, -ütt, m. 3. (fr. *Redoute*) Slutet fältverk.

REEL, *reäl*, a. 2. (fr. *Réel*. af lat. *Realis*) 1) Verklig, väsendtlig. *R. nytta*. — 2) Redbar. *En r. man*. — 3) Grundlig. *R-a insigter*.

REELT, *reält*, adv. Redbart, grundligt, ordentligt. *R. gjordt arbete*.

REEXPORTATION, *reåxpårrtatschön*, f. 3. Återutförelse.

REEXPORTERA, *reåxpårrtëra*, v. a. 1. Åter ur riket utföra (inkomna varor).

REF, f. 2. pl. *refvar*. I. (i fornspråket *Ræffr*) Hopsnodt garn, silke eller tagel, som begagnas till vissa fiskredskap. Deraf *Metref*, *Långref*.

REF, n. 3. II. (isl. *Rif*) Ett grund, som sträcker sig ut ifrån landet. — Bildar sammansättingarna *Sandref*, *Stenref*.

REF, n. 3. III. (t. *Rebe*) Stjelm, som på längre mellanrum slår rötter i jorden, och emellan dessa ställen mer eller mindre bågformigt höjer sig ifrån densamma. Kallas äfv. *Refva*.

REF, n. 3. IV. (af *Rifva*) Rifvande, slitning. Deraf *Bukaref*, *Magref*.

REF, n. 3. V. (t. *Reff* ell. *Reef*; sjöt.) En eller flera mindre delar af ett segel, hvilka medelst sejsingar kunna sammanvikas eller upprullas och fastknytas så, att seglets vindfång derigenom minskas.

REFAKTIE, *refäcksie*, f. 3. (handelst.) Afdrag i betalningen för skadade varor.

REFBÄND, n. 3. (sjöt.) Dubbel segelduk, längs refhålen, till förstärkning för seglet.

REFBEN, n. 3. (anat.) Benämning på de krökta ben, som äro fästade vid de tolf öfversta rygghålen och med bröstbenet framtill bilda brösthålan.

REFBENSPPJELL, n. 3. Refben af svin, stekta med sitt vidsittande kött.

REFEKTORIUM, *refäktoriumm*, n. 3. pl. — *rier*. (lat. *Refectorium*, af *Reficere*, förfriska) Matsal i kloster.

REFERAT, -ät, n. 3. o. 3. Af referent afgifven berättelse.

REFERENDARIE, *referännärdarie*, m. 3. Den, som afgifver berättelse om innehållet af handlingarna i ett till högre rätt ifrån lägre inkommet mål.

REFERENT, *referäntt*, m. 3. 1) Se *Referendarie*. — 2) En, som afgifver berättelse, t. ex. till en tidningsredaktion, om förloppet af någon offentlig akt, ens domstols förhandlingar, o. s. v.

REFERERA, v. a. 1. 1) Afgifva berättelse

om innehållet af handlingarna i ett mål, fördraga. — 2) *R. till*, hänföra, hänskjuta, hemställa till. — *Refererande*, n. 4. o. *Referering*, f. 2.

REFFELBALK, *räff'lbalk*, m. 2. Upphöjningen emellan tvenne refflor. [Räff-].

REFFELBÄNK, *räff'lbä'ngk*, m. 2. Maskin, der bösspipor förses med sina refflor. [Räff-].

REFFELBÖSSA, *räff'lbö'ssa*, f. 1. Bössa med refflad pipa. [Räff-].

REFFELFIL, *räff'lfil*, m. 2. Fil, böjd på särskilt sätt, för att kunna användas i fördjupningar. [Räff-].

REFFELGÅNG, *räff'lgå'ng*, m. 2. Den krökningen, refflorna hafva i en bösspipa. [Räff-].

REFFELKRUT, *räff'lk'rut*, n. sing. Fint krut, som begagnas till reffelbössor. [Räff-].

REFFLA, *räfla*, f. 1. 1) Smal jernbred fåra, som går uppifrån ned på en pelare. — 2) Djup strimma på stjelen af vissa växter. — 3) Jerngående, smal fåra, insänkt på vissa verktyg eller redskap. — *Refflor* på en bössa kallas de lika långt ifrån hvarandra uti loppet gjorda inskärningar, från svansskruften till mynningen. [Räfla.]

REFFLA, *räfla*, v. a. 1. Åstadkomma refflor på ett föremål. *R. en pelare, en sked*. — *R-d*, part. pass. Brukas ofta nästan adjektivt, t. ex.; *R-d bössa*, som har refflor gående från botten till mynningen. — *Refflande*, n. 4. [Räfla.]

REFFLING, *räfling*, f. 2. 1) Anbringande af refflor. — 2) Refflorna på ett föremål. [Räffling.]

REFGRÄS, n. 3. En mossart af Lummer-slägtet. *Lycopodium annotinum*.

REFJAGRÄS, n. 3. Örten *Ranunculus repens*.

REFJERN, se *Riffjern*.

REFLEKTERA, *reflekterëra*, v. a. 1. (opt.) Återkasta. *R. ljusstrålarna*. — V. n. Eftersinna, eftertänka. *R. öfver*, betänka, begrunda, öfverväga. *R. på*, taga i betraktande, fästa uppmärksamhet vid. — *Reflekterande*, n. 4. [Reflect-].

REFLEKTOR, *reflä'cktörr*, m. 3. (uttalas i pl. — *törärr*) Ett spegelinstrument, som begagnas, för att göra nattsignaler mera märkbara. [Reflector.]

REFLEX, *reflä'x*, m. 3. Återsken, återstrålande.

REFLEXIBEL, *refläxi'b'l*, a. 2. (opt.) Som kan återkastas eller studsas tillbaka.

REFLEXIBILITET, *refläxibilitét*, f. 3. (opt.) 1) Vissa kroppars egenskap att återkasta ljusstrålarna. — 2) Ljusstrålars egenskap att kunna återkastas.

REFLEXION, *refläxiön*, s. f. 3. 1) (opt.) Ljusstrålars återkastning, återstudning; återspeglung. — 2) Begrundande, betraktelse. — 3) Förmågan att begrunda eller att anställa betraktelser. — 4) (fil. a) Aktgifvandet blott på den del eller det kännetecken, som återstår vid abstraktion. — b) (i vidsträckt bem.) En sammanfattning af alla tänkandets handlingar.

REFLEXIONSSPEGEL, *refläxiönsspég'l*, m. 2. pl. — *speglar*. Spegel, som i viss vinkel sättes utanför ett fönster, så att man innanför i densamma kan se allt hvad som tilldrager sig utåt hela gatan.

REFLEXIV, *refläxi'v*, a. 2. (gram.) *R-t pronomen*, hvilket åsyftar samma person eller sak, som utgör meningens subjekt, t. ex.: *Sig, sin*. *R-t verb*, som genom ett åtföljande pronomen *Sig* uttrycker verkningsens återgående på det verkande subjektet, t. ex.: *Beslita sig, nöja sig*. [— if.]